

Anh và cô

Cô trễ kinh 3 ngày. Mừng quýnh, cô vội mua que thử. 1 vạch. Cô tự nhủ chắc còn sớm quá nó chưa lên. Cô thay những đôi giày cao gót bằng đôi giày bệt. Cô thay chiếc quần tây ôm sát bằng chiếc quần thun thoải mái hơn. Cô đi đứng nhẹ nhàng. Cô lên mạng tìm cả 10 trang giấy về những việc nên hoặc không nên khi mang thai thời kì đầu.

Anh

Không biết tự bao giờ, anh lại thích đi bar. Anh thích ngồi đấy xem người ta lắc lư điên cuồng trong tiếng nhạc ầm ĩ. Đến lúc nào đó, thần kinh không chịu được nữa, anh sẽ ra, vẫy một chiếc taxi, về cái nơi người ta gọi là nhà, leo lên chiếc giường đôi thường vắng một người, ngủ một giấc mà không kịp suy nghĩ bất kì vấn đề gì. Đêm nay, cũng như bao đêm khác trong gần nửa năm nay, anh lại ngồi đấy, nhả từng làn khói thuốc, ngắm thiên hạ quay cuồng trong những đoạn nhạc giật dữ dội. Anh gọi thêm một li rượu, chàng phục vụ nhìn anh ái ngại:

- Hôm nay, anh uống quá nhiều rồi.

- Cứ rót đi. Đêm qua tôi lại mất ngủ.

Người phục vụ làm theo một cách miễn cưỡng. “Có lẽ anh ta đang cần nó.”

Cô

Đây là lần đầu tiên cô đi bar. Vừa tới cửa, đôi mày khẽ nhíu lại. Với cô, nó ồn ào, náo động chẳng khác gì một cái trại tâm thần. Nhưng cô vẫn bước tiếp vì một mục đích riêng. Cô đảo mắt nhìn mọi người. Họ đang nhảy, đang lắc, đang hú hớ gì đó với nhau. Ở quầy rượu, có một vài người, nhưng hầu hết đã có đôi có cặp. Rồi cô nhìn thấy anh, người đàn ông đang nhả những làn khói thuốc đầy suy tư. Sửa lại bộ váy chỉ đủ che lấy nửa thân hình, cô hít một hơi thật sâu, tiến lại gần.

- Chào anh!

Anh nhìn cô, nhếch mép cười. Cô ngồi lên chiếc ghế bên cạnh, cố tình bắt chéo cặp chân thon dài lên cao, gọi một li rượu và uống cạn. Cô gọi tiếp một li nữa, lại uống cạn. Cô uống cạn đến li thứ tư như thế, một bàn tay chặn cô lại.

- Rượu uống thế không có vị gì đâu.

- Anh nghĩ uống trong phòng sẽ có vị hơn không?

Cô nhìn anh thách thức. Anh nhìn cô một lúc, nhếch môi cười.

- Cô thích thế à?

- Với một điều kiện.

- Gì?

- Không dùng bao.

Anh phá lên cười.

Anh

Anh đến cơ quan trong bộ áo quần ngày hôm qua và một mớ những thắt mắc ở trong đầu. Đêm qua anh đã ngủ, say đắm và mê mẩn trong da thịt của một người đàn bà khác, không phải người đàn bà anh hay gọi là vợ. Anh nhớ đến xấp tiền để lại trên gối. Và cả giọt máu đỏ thẫm vương trên chiếc ra giường trắng tinh. Hình ảnh đó cứ ám ảnh lấy anh. Một cô gái mời chài một người đàn ông mới gặp lần đầu ngủ với mình rồi quẳng cho anh ta một xấp tiền. Một cô gái hư hỏng còn trinh!

- Này! Một bàn tay ai đó lay nhẹ bờ vai anh.

- Gì thế?

- Gọi hồn mày về nhanh. Chuẩn bị tiếp đoàn khách từ Đà Nẵng vào kìa. Mà em nào thế?

- Em nào?

- Em nào lấy mất hồn mày ấy?

- Bậy bạ. Họ đến rồi kìa.

Anh trịnh trọng bắt tay vị trưởng đoàn đã luống tuổi. Rồi ngạc nhiên đến sửng sốt nhìn cô trợ lý đi cùng. Cô ta nhìn anh, khuôn mặt lạnh cảm.

Cô

Cô không biết làm thế nào để mình có thể vượt qua buổi tiếp xúc sáng nay. Người đàn ông ấy sao là đối tác của đoàn cơ chứ? Anh ta sẽ nghĩ gì về cô? Và liệu cái hành động lăng lả của cô tối hôm đó có làm ảnh hưởng đến hoạt động của đoàn không? 1 tháng làm việc. Cô phải chạm mặt anh suốt 1 tháng nữa sao? Cô khẽ đưa tay xoa bụng. Nhắm mắt cầu nguyện trong ngôi chùa nổi tiếng linh thiêng của thành phố này.

Anh

Sau phút giây thăng thốt gặp gỡ ban đầu ấy, anh càng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Ngạc nhiên vì cái thái độ thản nhiên đến không ngờ của cô. Đôi khi anh cũng ngờ vực, không biết cô gái trong bộ áo dài trắng đang đứng thuyết giảng đầy tự tin trên bục kia và cô gái trong bộ váy đỏ cúp ngực nóng bỏng tối hôm đó liệu có phải là một. Không, chắc chắn là một. Bởi đôi mắt ấy, đôi mắt đen u uẩn ấy, anh vẫn chưa thể quên.

Cô

Không ít lần cô bắt gặp ánh mắt anh nhìn cô. Cô lảng tránh ánh mắt nửa tò mò, nửa trù mến đó. Không ít lần vì công việc hai người phải chạm mặt nhau, phải cùng nhau làm việc đến khuya. Không ít lần khoảng cách giữa họ đủ gần để cô hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt cô. Hương thơm mạnh mẽ ấy xâm chiếm trí óc cô. Hương thơm ấy, nụ cười ấy, hơi thở nóng hổi ấy chưa bao giờ cô quên kể từ đêm trước nhưng cô không cho phép mình nhớ. Cô sợ yêu.

Cô trễ kinh 3 ngày. Mừng quỳnh, cô vội mua que thử. 1 vạch. Cô tự nhủ chắc còn sớm quá nó chưa lên. Cô thay những đôi giày cao gót bằng đôi giày bệt. Cô thay chiếc quần tây ôm sát bằng chiếc quần thun thoải mái hơn. Cô đi đứng nhẹ nhàng. Cô lên mạng tìm cả 10 trang giấy về những việc nên hoặc không nên khi mang thai thời kì đầu.

Anh

Những ngày cuối cùng của dự án thật bận rộn. Nhâm nhi tách cà phê để đánh bại cơn mệt mỏi giữa trưa, anh bất chợt thở dài. 3 ngày rồi không về nhà mà vợ vẫn không điện thoại lấy 1 lần. Anh cười buồn, chắc giờ cô ấy đang say sưa mua sắm ở một trung tâm thương mại hay cười nói huyền thuyên với đám bạn ở một khu spa nào đó. Hay đang....? Nghĩ đến đây, hình ảnh người vợ của mình đang ôm ấp một người đàn ông khác ngay trên chính chiếc giường cưới mà anh chứng kiến mấy tháng trước lại ùa về khiến thái dương anh giật mạnh. Anh xoa bóp vầng trán để xoa dịu cơn đau đầu đã hành hạ anh suốt mấy tháng qua.

Ngày đó, vợ anh là cô hoa khôi xinh đẹp của trường. Anh đã làm biết bao bài thơ tình tặng nàng. Anh dồn hết tiền lương làm thêm của 3 tháng trời chỉ để mua tặng nàng chai nước hoa nàng thích. Anh dầm mưa đứng đợi trước cửa chỉ để tặng nàng món quà đó. Nhưng nàng vẫn chẳng mảy may để ý bởi xung quang nàng có bao chàng trai hào hoa, phong nhã theo đuổi. Rồi cái tin nàng theo người tình bỏ học khiến tim anh rụng trời. Anh thương nàng, thương cho giấc mộng đại học còn dở dang và thương cả cho trái tim tan vỡ của mình. Mọi chuyện có lẽ đã sớm kết thúc nếu không có buổi chiều hôm ấy. Anh nhìn thấy nàng thất thần giữa con đường mưa. Nàng gục đầu vào vai anh òa khóc. Nàng bảo vừa bị người tình bỏ. Một thời gian sau, anh cưới nàng. Họ đã có cả một khoảng thời gian hạnh phúc với một ngôi nhà nho nhỏ. Chỉ có điều, ngôi nhà nhỏ ấy mãi mãi vắng tiếng trẻ thơ. Ngày nàng chìa trước mặt anh tờ giấy kiểm tra sức khỏe, anh đau đớn đến tận cùng. Anh vĩnh viễn không có khả năng làm cha. Anh đau nhưng lớn hơn cả là mặc cảm tội lỗi. Thời gian ấy, không ít lần anh muốn li dị để nàng tìm lấy một ngôi nhà mới, ngôi nhà với những đứa trẻ. Nàng sà vào lòng khẽ nói ” Không bao giờ em bỏ chồng đâu.” Nước mắt anh ướt đầm trên áo nàng. Nàng đã làm đúng theo lời nàng nói, không bao giờ bỏ anh. Nhưng nàng cũng không còn là người vợ ngoan hiền ngày xưa nữa. Nàng lao vào tiệc tùng, đàm đúm. Nàng cặp với hết chàng trai này đến chàng trai khác. Nàng muốn trả thù đời? Hay trả thù anh?

Thái dương của anh mỗi lúc giật mạnh hơn. Anh biết mình không nên nghĩ nhiều như thế. Cơn đau đầu khủng khiếp khiến anh không thể đứng vững. Một bàn tay ai đó đỡ lấy anh, đưa anh lại nằm trên chiếc ghế sofa. Mùi dầu thơm nồng cùng bàn tay ai đó xoa nắn thái dương đưa anh vào giấc ngủ chập

chờn.

Cô

Vết máu hồng dính trên chiếc quần trong khiến cô sửng sờ. Vậy là sao? Cô đã trễ kinh được 5 ngày cơ mà. Hóa ra cái lịch làm việc dày đặc đã hại cô. Bác sĩ bảo cô trễ kinh có thể do stress chứ chẳng hề có đứa bé nào trong bụng cả. Cô thất thần rời khỏi bệnh viện. Nước mắt lặng lẽ rơi. Cô ngẩng mặt lên trời, thầm trách. Ông trời ơi, sao ông nỡ đối xử với con như vậy, con biết ăn nằm với chồng người khác là con sai nhưng con chỉ cần một đứa con thôi mà. Một đứa con rồi con sẽ rời xa anh, không bao giờ gặp lại anh nữa. Một đứa con, ông cũng không cho con được sao.

Cô buồn bã mở điện thoại. Vị trưởng đoàn báo cô biết đợt công tác phải kéo dài thêm 1 tuần nữa vì công việc còn lại quá nhiều. Cô vui mừng cảm ơn ông vì cái tin ông gọi là tin buồn. Cô vẫn còn cơ hội.

Mở lại tủ quần áo, cô lấy chiếc váy đỏ hôm nào nằm lạc lõng giữa những quần áo “chỉnh tề” khác. Cô lại đi bar, lại tiếp tục với kế hoạch của mình.

Vẫn cái không khí ồn ào, náo động hôm nào. Cô đưa đưa mắt tìm lấy một người đàn ông nào đó ngồi một mình. Một cánh tay khẽ đập bờ vai cô. Cô sửng người. Một gương mặt rất quen.

Cô nốc cạn ly rượu.

- Đi bar là thói quen của anh?

- Là thói quen mỗi khi không ngủ được. À, cảm ơn cô. Anh mỉm cười - vì vỉ thuốc arsprin trên bàn.

- Anh mà ốm là công việc của tôi sẽ phải kết thúc chậm.

- Tiếc là nó đã bị chậm mất một tuần. Tôi nghĩ cô nhận được thông báo rồi.

Cô im lặng. Uống tiếp ly rượu thứ 3. Cô phải say, nếu không sẽ chẳng mở lời nổi.

- Trả lại cô nek

- Gì đó?

- Xấp tiền hôm trước. Tôi vẫn mong có dịp gặp lại cô ở bar để trả. Anh mỉm cười. Cô biết đấy, cô trong bar thật khác cô trong công việc.

- Khác thế nào?

Anh uống cạn li rượu trên tay, nhìn sâu vào đôi mắt đen ấy, cái nhìn mê mẩn, ngọt ngào.

- Nóng bỏng hơn.

- Anh hãy giữ lấy nó đi. Tôi bao anh đêm nay.

Anh

Anh đứng đó thư thả nhả từng làn khói thuốc, ngắm thành phố bình minh qua tấm kính cửa sổ. Trong phòng, tiếng xả nước vẫn vang đều đều. Chắc cô ấy đang tắm. Người đàn bà dễ dãi trong tình dục nhưng lại quá khép kín trong tình cảm. Người đàn bà thật dễ dàng để ôm trọn trong vòng tay nhưng lại có cảm giác chẳng nắm giữ được gì. Người đàn bà nóng bỏng trong quán bar nhưng lại quá đáng nề trong công việc. Hôm nay, chỉ có một cái khác. Người đàn bà ấy đã ko bỏ đi và để lại cho anh một số tiền như hôm trước.

- Anh đang nghĩ gì thế? Một tách cà phê còn nghi ngút khói chìa ra trước mặt anh.

Anh nhận lấy không một tiếng cảm ơn, chỉ khẽ cười.

- Phải chăng đàn bà luôn là thế?

- Là thế nào?

- Lẳng lơ trong vẻ bọc diều hiền hàng ngày.

Cô không trả lời anh, lẳng lẽ nhìn những dòng người tấp nập trên đường bằng đôi mắt u buồn.

- Tôi tự hỏi không biết vợ tôi có phải cũng đã làm như cách của cô hay không?

- Vợ anh?

- Cô ấy đã ngủ với người đàn ông cũ ngay trên chính chiếc giường tân hôn của chúng tôi. Đàn bà thật lẳng lơ.

- Sao anh lại nói vợ mình như thế khi chính anh cũng đã ngủ với tôi. Thì ra đàn ông luôn là thế?

- Là sao?

Cô húp một ngụm cà phê.

- Tham lam và ích kỉ! Người đàn ông đầu tiên của tôi. Tôi đã yêu anh ta bằng tất cả tình yêu trong sáng của thời con gái. Tôi đã mơ về một ngôi nhà và những đứa trẻ. 3 năm quen nhau, tôi ngỏ ý với anh chuyện kết hôn. Anh bảo muốn cả hai có công việc ổn định đã. 4 năm quen nhau, tôi nhắc lại chuyện hôn nhân, anh bảo mới xin được việc, tôi cần chuyên tâm vào công việc, anh cũng đang cố gắng cho cái ghế trưởng phòng. Ngày kỉ niệm 5 năm quen nhau, một người phụ nữ cùng một toán người kéo đến phòng trọ của tôi. Lúc đó, tôi mới biết anh ta đã có vợ và 2 cô con gái ở quê. Lúc đó, tôi mới biết những lần đi công tác của anh ta thật ra là đi đâu. Lúc đó, tôi mới biết tuổi con gái lớn của anh ta bằng đúng số năm tôi và anh ta quen nhau. Và tôi mới biết, những cái lần anh ta giận dỗi vì đòi hỏi không được đáp ứng ấy không phải vì yêu tôi như cái cách anh ta từng nói.

- Một tên khốn nạn!

Cô mỉm cười

- Đừng quá khích như thế! Anh với anh ta cùng một loại người mà!

- Vậy cô muốn gì ở một người đàn ông tham lam như tôi? Trả thù đời?

- Không! Là tôi ngu ngốc yêu nhầm người nên tôi không trách đời.

- Vậy thì vì sao?

- Tôi cần một đứa con.

Cô nhìn anh.

- Tôi biết mình là một người phụ nữ lãng lòa chính như anh nói. Tôi sẵn sàng bị trừng phạt vì những tổn thương đã gây ra đối với gia đình anh, vợ anh, các con anh. Nhưng tôi sẽ rất cảm ơn nếu anh cho tôi một đứa con. Một đứa con và sau này chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Đôi chân anh khụy xuống. Tim như có ai đó bóp ngạt. Cô ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh.

- Tôi xin lỗi vì đã có ý nghĩ lợi dụng anh.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Ánh mắt anh đau đớn tột cùng. Ánh mắt cô êm đềm, đắm thắm.

- Sao em lại chọn tôi? Sao em lại chọn tôi?

Cô không trả lời anh. Biết nói với anh thế nào. Chẳng lẽ lại nói chính đáng về nam tính nhưng đầy đau khổ của anh ngay lần đầu tiên cô trông thấy anh đã khiến tim cô đập loạn nhịp. ” Không được! Một lần là quá đủ rồi”

- Để tôi nói cho em biết... một giọt nước mắt nóng hổi rơi vào tay cô. Tôi không thể quở trách vợ mình dù chỉ một câu khi tận mắt chứng kiến cô ấy ôm ấp người đàn ông khác là vì sao nhé. Là vì... Giọng anh nghẹn lại nơi cuống họng, đôi mắt sụp xuống như sợ nhìn thấy khuôn mặt cô... Là vì tôi không có khả năng làm cha. Tôi là một thằng đàn ông khỏe mạnh nhưng không thể làm cha.

Cô thả người rơi thẳng xuống đất. Ngỡ ngàng. Bàng hoàng.

- Hóa ra ông trời lại trừng phạt tôi theo cách này! Hahaha...

Cô cười. Cười điên dại. Tiếng cười của cô quện với giọt nước mắt nóng hổi vừa trào ra nơi khóe mắt anh khiến không khí như đặc quánh lại.

Cái tin cô nghỉ ốm khiến anh không thể nào tập trung vào công việc được. Anh lân la dò hỏi vị trưởng đoàn bệnh tình của cô, cố làm ra vẻ tự nhiên như những người đồng nghiệp hỏi thăm nhau. Đáp lại sự sốt sắng dù đã rất cố gắng mà vẫn không thể giấu được của anh là cái lắc đầu “Tôi không biết”

- Nay, vị trưởng đoàn gọi anh lại sau những bước chân lặng lẽ. Nó mà xin nghỉ ốm nghỉ là đã có chuyện gì không ổn rồi đấy. Con bé đó bệnh tật chẳng bao giờ đồn ngã được nó. Chỉ có những bệnh trong tim thôi.

Anh cười buồn xin phép đi. Anh điện thoại cho cô, cô không bắt máy. Phải thôi, sau những gì đã xảy ra, cô còn tiếp chuyện anh mới lạ.

- Đây là bản kế hoạch hoàn chỉnh. Anh hờ hững nhận lấy xấp giấy từ người đồng nghiệp.

- Chị ấy sẽ vui đấy!

- Chị nào? Anh ngẩng lên.

- Cái người mà vừa mới nghỉ 1 ngày đã khiến anh thất thần thế này ăy!

- Làm gì có. Tôi hơi mệt thôi. Chắc tại đêm qua thức xem bóng đá.

- Văy ak? Thế nếu anh mệt cũng đừng gọi nhầm tên em thành tên chị ăy. Em ko thích đâu. 3 lần rồi đấy. Cô thư kí rời khỏi trước tặng cho vị trưởng phòng cái nháy mắt tinh nghịch.

Còn lại một mình anh. Căn phòng trống vắng lạ thường. Lạ thật hôm nay có nhiều người nghỉ đến thế sao. Anh lại nhìn vào cái màn hình điện thoại. Nó vẫn tối om như đôi mắt anh lúc này. Trong đầu anh là tiếng cười đầy ai oán của cô. Phải chi cô cho anh một cái bạt tai. Phải chi cô chửi rửa người đàn ông không trọn vẹn như anh. Sao cô lại cười để nước mắt tuôn rơi thế kia. Từng tiếng cười của cô như những mũi dao đâm vào tim anh. Sao lại là anh? Giữa bao nhiêu người đàn ông đó sao lại chọn anh hả em? Anh lại gây thêm cho em một vết thương giữa muôn trùng vết thương đã khắc sâu trong trái tim em. Những vết thương cũ anh không hề biết, chỉ biết rằng nó khiến nụ cười của em chẳng thể tươi tắn, ánh mắt của em chẳng thể rạng rỡ hạnh phúc. Anh nguyện rửa trắng đàn ông đó vì những gì ích kỉ nó đã gây ra cho em. Và giờ đây anh nguyện rửa chính bản thân mình. Một thằng đàn ông đáng nguyện rửa khác.

Anh đến khách sạn của cô. Không bước vào chỉ đứng nhìn từ xa. Anh biết cô sẽ đi ra trong bộ váy đỏ ăy, sẽ đến một quán bar khác và ra về cùng một người đàn ông khác. Anh đi theo cô. Âm thầm và xót xa khi nhìn thấy cô uống cạn cả chai rượu. Đau đớn khi nhìn cô vùng vẫy yếu đuối trong vòng tay của kẻ khác. Anh muốn chạy đến kéo cô ra khỏi gã đàn ông với đôi bàn tay thô kệch ăy, đôi bàn khiến da thịt cô tím bầm mỗi nơi ông chạm đến. Nhưng có cái gì đấy ngăn đôi chân anh lại, là câu nói của cô khi sáng ” Tôi cần một đứa con. Tôi cần một đứa con.”

Anh theo hai người về tận khách sạn của gã. Đau đớn nhìn cô say mềm trong vòng tay của gã. Miệng cô ú ớ gì đó. Anh dừng bước trước cửa khách sạn. Sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn của nó.. Không, anh không chịu được nữa. Anh nhào đến, túm lấy cổ áo rồi giáng cho hắn một cú đấm.

Anh nắm lấy tay cô, kéo đi trước khi lí trí kịp tỉnh lại. Nhưng không kịp nữa rồi. Nó đã tỉnh lại sau cái tát của cô. Không, nó đã tỉnh lại khi anh nhìn vào đôi mắt cô, đôi mắt tuyệt vọng ban sáng, nay có thêm bội phần ai oán. “Mày đang làm cái gì thế này hả thằng khốn? Mày có thể làm gì cho cô ấy mà lại hành động như thế này? Mày đang làm gì hả thằng khốn? Cô ấy cần một đứa con. Mày có cho cô ấy được không?” Anh lặng lẽ buông tay cô. ” Phải rồi! Mày làm đúng lắm. Vì cô ấy cần có một đứa con. Đừng vì cái tình yêu ích kỉ của mày mà làm khổ cô ấy nữa.” Từng bước chân của anh nặng trĩu.

Cô

Cô nằm dài trên giường. Nhìn trần trần lên trần nhà trắng xóa bằng đôi mắt ráo hoảnh. Có tiếng gõ cửa. Chắc phục vụ đã mang cà phê lên. Cô cần một tách cà phê đậm vào lúc này để đủ tỉnh táo trước khi tiếp nối những chuỗi việc điên rồ của mình. Cô lồm cồm bò dậy. Đầu óc choáng váng. Chắc vì trận rượu lúc nãy. Cô mở cửa thoáng chút giật mình rồi nhếch mép cười.

- Xin lỗi! Chị nhìn nhầm em thành người khác mất rồi. Chắc chị say rồi. Cà phê của chị đâu? Em đã pha thật đậm chứ.

Người phục vụ trong mắt cô vẫn đứng im ắng, nhìn cô đầy lo lắng. Cô quờ quạng lấy cốc cà phê trước khi ngã nhào xuống sàn nhà.

Ánh nắng của ngày mới chiếu lọt qua khung cửa sổ gọi cô thức dậy. Cô mở mắt rồi nhắm vội lại vì chói. Toàn thân rã rời, đầu nặng như búa bổ. Phải rồi đây là khách sạn của cô. Cô nhớ đêm qua, đêm qua cô đã đến bar, cô đã uống rất nhiều rượu với một gã đầu hói, hắn đưa cô về khách sạn của hắn. Cô nhớ ánh mắt anh lúc nắm tay cô lôi đi. Nhớ một bên má anh đỏ ửng lên vì cái tát của cô. Nhớ cả cái dáng vẻ xiêu vẹo bước đi của anh. Cô gượng người ngồi dậy.

- Dậy rồi ak? Tiếng nói vang lên làm cô giật bắn. Cô đưa mắt tìm rồi sững sờ nhìn anh đang dọn bàn ăn sáng.

- Anh, sao anh lại ở đây?

- Anh không có chìa khóa. Vào đây được là do em mở cửa rồi.

- Tôi? Tôi mở cửa cho anh?

Anh mỉm cười.

- Em nhầm anh là người phục vụ.

- Ah...ra thế cô lơ mờ nhớ lại rồi bất chợt giật mình. Nghĩa là anh đã ở đây cả đêm qua.

- Em làm như đây là lần đầu tiên chúng ta ở chung không bằng. Anh mỉm cười khi thấy khuôn mặt cô đỏ hồng lên. Em vào tắm rửa đi rồi ăn sáng. Anh nghĩ dạ dày của em không chịu được nữa đâu.

Anh kéo tấm rèm cửa. Ánh bình minh sáng rọi cả căn phòng.

Cô ngượng hân người trong bồn tắm cố làm cho mình tỉnh táo nhất có thể. Mặc vào người chiếc đầm trắng phong rộng, búi lại mái tóc gọn gàng.

- Gì thế? Cô hỏi khi bắt gặp ánh mắt anh.

- Hôm nay trông em rất đẹp.

- Tôi lại nghĩ trông tôi rất tệ thì có.

- Ăn sáng thôi. Bữa sáng nguội mất rồi.

Họ lặng lẽ ăn sáng và uống cà phê cùng nhau, nói đủ thứ chuyện về công việc, về những bộ phim, về mọi thứ xung quanh. Nhưng tuyệt nhiên không ai nhắc lại chuyện cũ. Họ dường như đều sợ chúng sẽ phá hủy không khí thoải mái này.

- Em có muốn đi dạo không?

- Trưởng đoàn là một người rất khắt khe về kỉ luật trong làm việc.

- Hôm nay chúng ta được nghỉ.

- Tại sao? Mọi chuyện xong xuôi rồi ak?

- Còn một ít để dành cho nhân viên làm. Còn chúng ta, hôm nay chúng ta bị ốm nhé.

Cô mỉm cười đồng ý.

Anh và cô đi dọc theo bãi biển, thả hồn theo những con sóng nhấp nhô, cảm nhận lớp cát mát rượi dưới chân mình, có khi lại ngửa mặt lên trời, dang rộng đôi tay hứng gió biển lồng lộng.

- Thích thật đấy! Ngày xưa, tôi cũng thường hay ra biển. Không hiểu sao, đứng trước biển tôi lại thấy lòng mình nhẹ nhõm lạ. Đường như gió và sóng sẽ cuốn trôi mọi nỗi phiền muộn.

- Ngày xưa?

- Ngày xưa! Cũng lâu lắm rồi, tôi không dám ra biển. Ở đó có quá nhiều kỉ niệm. Là những tiếng cười giòn tan trên cát, những lâu đài mà tôi gởi vào đó bao ước mơ của một thời con gái. Và cả những đêm tôi tựa vào vai anh, ngắm ánh trăng vàng huyền ảo và nghe anh hát những bản tình ca.

- Em có còn yêu người đó không?

- Anh nghĩ sau bao nhiêu chuyện xảy ra, tôi có còn yêu người đó được không?

- Nhưng rõ ràng hẳn ta vẫn ám ảnh cuộc sống của em?

- Có lẽ là vì nỗi hận. Một khi hận thù quá lớn cũng khiến ta khó mà quên được một người. Còn anh? Anh có hận vợ anh không?

- Anh có quyền gì để hận cô ấy.

- Anh không ghen à?

Anh cười buồn.

- Thứ duy nhất anh cảm thấy đó là cảm giác tội lỗi!

- Anh không có ý định li dị ư? Không, không phải, ý tôi là ...

- Có một lần, không lâu, sau khi anh biết kết quả kiểm tra, anh cũng lờ mờ nhận ra tình cảm cô ấy đã thay đổi, anh đề nghị li dị. Lúc đó, anh chỉ nghĩ phải giải thoát cho cô ấy. Cô ấy có quyền được hạnh phúc. Nhưng cô ấy đã ôm chặt lấy anh. Cô ấy bảo dù người đàn ông trong anh có khiếm khuyết thì vẫn sẽ ở bên anh cho tới lúc già. Kể từ giây phút đó, anh thấy mình mắc nợ cô ấy và không bao giờ bọn anh nhắc lại chuyện li dị nữa. Ngay cả bây giờ, khi cô ấy công khai ăn ở với người đàn ông khác, cô ấy cũng không đặt vấn đề li dị. Đôi khi, anh cũng mong họ có một đứa con...

Nhắc đến đứa con, anh bỗng khựng lại. Giọng trở nên buồn bã.

- Anh xin lỗi. Thật sự anh rất xin lỗi em. Em cứ mắng chửi hay đánh anh cũng được. Em đừng giữ mãi trong lòng như thế. Anh ...rất sợ đôi mắt u buồn của em. Nó... khiến anh đau.

Cô nhìn anh, ánh nhìn ấm áp.

- Ở biển ăn nghêu hấp là tuyệt nhất đấy! Đi thôi!

Cô toan đứng dậy nhưng cánh tay đã bị anh níu lại.

Từng tiếng thoát ra khỏi vòm miệng một cách nặng nề.

- Anh sẽ không làm như đêm qua nữa đâu. Anh biết mình không có quyền ích kỉ như vậy. Ý anh là....em.... cứ đi đi. Anh sẽ ở phòng chờ em về.

- Em ngủ với một người đàn ông khác, anh cũng không sao à?

- Anh không có quyền...

- Em không nói đến quyền, em hỏi cảm giác của anh kìa.

- Nếu có thể, em đừng làm vậy...

- Có một điều, anh biết đúng không? Đêm qua, em đã vội đi, ngay khi bóng anh khuất cuối con đường.

Anh ôm chặt lấy cô. Họ trao nhau một nụ hôn ngọt lịm trong tiếng thì thầm yêu thương của gió biển. Bỏ mặc tất cả xung quanh mình, họ bên nhau những

ngày trọn vẹn yêu thương hạnh phúc. Trong mắt họ chỉ có nhau, không màng đến công việc, không để ý đến thiên hạ sẽ nói gì. Không để ý đến những đứa con. Ba ngày họ sống cho chính họ. Họ vá lành những vết thương trong trái tim nhau bằng những nụ cười, những cái nắm tay ấm nồng và cả những nụ hôn nồng cháy.

Anh

Cô đi, để lại cho anh một chiếc sim điện thoại bị bẻ gãy, một icon cười trong email kèm một lời nhắn nhủ “Hãy sống như một người đàn ông thực thụ”. Không gì hơn. Cô đi như chưa từng đến, như chưa từng gặp anh, chưa từng có những ân ái mặn nồng, chưa từng có những yêu thương cháy bỏng. Cô đến bất ngờ và cô đi cũng bất ngờ như thế. Từ giây phút đó, anh như rơi vào một khoảng không vô định.

- Anh về rồi đó ak? Sao em không liên lạc được với anh? Anh đã đi đâu suốt mấy ngày qua hả?

- Anh ngủ! Anh mơ!

- Ngủ? Suốt mấy ngày? Anh bị ốm à? Sao trông anh thất thần thế?

- Không, anh tỉnh, giờ anh tỉnh rồi.

- Anh đang nói mê sáng cái gì vậy hả? Anh nên đến bác sĩ kiểm tra đi. Em đi du lịch Đà Lạt với một người bạn. Tuần sau em về.

Anh nhìn ra chiếc ô tô vừa đỗ xích trước cổng, một chàng thanh niên bước ra, một dáng hình rất quen. Anh nhếch mép cười, bước vào, đóng sầm cánh cửa lại.

Đã đến lúc giải thoát cho một mối quan hệ nặng nề. Anh thu xếp áo quần, rời đi sau khi để lại một lá đơn li hôn trên bàn.

Cô

- Công tác chuẩn bị đón đoàn khách từ Nha Trang đến đâu rồi?

- Dạ, mọi thứ đã ổn rồi ak.

- Vất vả cho con rồi. Trông con bơ phờ thế? Điểm lại chút phấn son đi. Đẹp cũng là một phép lịch sự với khách đấy.

Cô cười ngượng, đưa tay vuốt lại mái tóc rối sáng dậy còn chưa kịp chải.

- Vất vả lắm phải không?

- Dạ, không đâu ak. Tháng nào chúng ta chẳng có mấy đoàn công tác đến thăm quan học hỏi. Con quen rồi ak.

- Tôi hỏi chuyện làm mẹ đơn thân ấy.

- Ah, dạ. Tại mấy hôm nay trở trời, cháu nó sốt...

- 9 giờ họ mới tới, đi chợ mắt chút đi. Chuyện ở đây để cho nhân viên làm được rồi. Nhớ phải trang điểm lại đấy.

- Dạ. cảm ơn chú.

- Này, đoàn khách lần này là...

- Da?

- À, là một đoàn khách rất quan trọng đó.

- Con biết rồi, chú yên tâm.

Cô nhoén cười, mặc dù hai cái từ Nha Trang khiến cô khẽ rùng mình. Nha Trang-mảnh đất đầy những hoài niệm yêu thương ấy. Khẽ thở dài, cô soi mình trong gương

- Trông mình già đi nhiều quá!

Thoa lại chút son phấn, cô vội đến hội trường cho kịp giờ đón khách.

Từ xa, một người đàn ông lịch lãm bước đến. Họ chạm mặt nhau. Thời gian như ngừng lại! Ngỡ ngàng! Xúc động! Hạnh phúc như vỡ òa!

- O! Anh!

Anh và cô ấy

- Trông em có vẻ ốm đi nhiều đấy. Sao tay em lại tím bầm thế kia?

- Em đã nhờ họ trói em lại mỗi khi em lên cơn. Đừng nhìn em bằng ánh mắt thương hại ấy. Em không thích đâu. Cuộc sống trong này vẫn rất tốt. Các bác sĩ bảo em đã dần dần thoát khỏi ma túy rồi. Bữa nay em biết may áo quần rồi đấy.

Anh mỉm cười. Cả hai lại yên lặng. Cô mở lời một cách khó khăn

- Cô ấy khỏe không?

- Khỏe! Cô ấy gửi lời hỏi thăm em.

Lại một khoảng im lặng rất lâu.

- Tờ giấy kết quả xét nghiệm ấy?

- Là em nhờ một người làm giả sau khi đưa cho họ một ít tiền. Cô cúi gầm mặt, giọng nghẹn ngào. Em biết giờ nói ra điều này có lẽ đã quá muộn màng. Nhưng anh à, em xin lỗi. Mới đầu, em sợ nếu biết vì quá khứ ăn chơi mà em không thể có con, anh sẽ khinh bỉ và bỏ em. Khi biết anh yêu cô ấy, sự ghen tuông ích kỷ cũng như nỗi sợ mất anh lại càng lớn khiến em muốn mãi mãi chôn vùi bí mật ấy. Thật ra, anh là chỗ dựa duy nhất của cuộc đời em. Em đã quá ích kỷ!

Anh nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay cô ấy.

- Khi em nói anh không thể có con, anh đã đau khổ vô ngần. Nhưng đối với một người phụ nữ, nỗi đau ấy có lẽ còn tăng lên gấp bội. Bởi vậy, thật may, lời nói dối ấy có thể để anh chia sẻ nỗi đau của em. Anh mừng vì vẫn có thể làm được điều gì đó cho em.

Giọt nước mắt cô lặng lẽ rơi. Khóe môi nở một nụ cười.

Anh và cô

Cô nằm gọn trong vòng tay anh, lặng yên nhìn những cơn sóng nhấp nhô. Đôi tay họ siết chặt lấy nhau. Thỉnh thoảng mỉm cười với thằng bé đang cặm cụi xây lâu đài cát.

- Đến giờ anh vẫn không tin được mình có một đứa con lớn thế này. Ngay cả

trong mơ anh cũng không dám nghĩ tới.

- Còn em, đến giờ vẫn không tin được lại có thể được nằm trong vòng tay anh thế này?

- Tại sao khi biết mình mang thai con, em không liên lạc với anh?

- Lúc đó, em thật sự rất bất ngờ. Con được 4 tháng em mới đi khám và biết. Đã bao lần em định gọi cho anh. Nhưng em nghĩ, khi điều diệu kì đã đến, cô ấy cũng sẽ mang thai. Và biết đâu, anh sẽ tìm lại được hạnh phúc bên cô ấy.

- Ngốc ạ, hạnh phúc của anh là được ở bên em.

Cô xoay người nhìn thẳng vào mắt anh, làn tóc bay trong gió.

- Anh xạo. Vậy 5 năm trước, khi li hôn xong, sao anh không đến tìm em?

- Lúc đó, anh đã mua 3 cái vé mà chưa lần nào lên máy bay. Anh nghĩ, đời mình, làm khổ một người phụ nữ là quá đủ rồi. Anh không thể hại em sống với một người đàn ông không trọn vẹn được. Anh thật sự mong em sẽ gặp được một ai đó, có với họ những đứa con và sống thật hạnh phúc.

- Ngốc ạ, hạnh phúc của em là được ở bên anh.

- Bố mẹ đang nói chuyện gì thế? Cu Bin phụng phịu khi bố mẹ cứ mãi trò chuyện mà không để ý lâu đài của nó nữa.

- À, bố mẹ đang bảo hạnh phúc của bố mẹ là được ở bên con. Họ mỉm cười ôm thẳng bé vào lòng.

- Còn hạnh phúc của con là được ở bên bố mẹ.

Cả ba cùng cười. Họ ôm nhau vào lòng.

Hạnh phúc của chúng ta là được ở bên nhau.